

มโนมยิทธิ ๒

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ถาม-ตอบ ปัญหาธรรม วันที่ ๒ พฤษภาคม ๒๕๕๔

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต. หอนางวาง อ. โพนาราม จ. ราชบุรี

ข้อ ๔๐๓. ผ่านใจ ข้อ ๔๐๓. ไม่เอา ข้อ ๔๐๔. เวลาอย่างนี้ เพราะมันต้องซัดๆ ใจ

ถาม : ๔๐๔. เรื่อง “ขอคำตอบซัดๆ ด้วยครับ”

หลวงพ่ : นี่คือหัวข้อนะ “ขอคำตอบซัดๆ ด้วยครับ” ว่าจะไม่อ่านทั้งหมดนะ แต่ มันเกี่ยวเนื่องกันต้องอ่าน

ถาม : นมัสการหลวงพ่สงบครับ หลวงพ่เมตตาสอบถามจิตใจของผมมาหลายครั้ง ทำเอาสะดุ้งเข็อกหลายครั้ง ผมได้ประโยชน์มหาศาล และผมก็แน่ใจว่า ความรู้ของหลวงพ่ ที่หลวงพ่ยังไม่ได้เทศน์ ยังมีอีกมากครับ เดียวนี้ผมไปไหนก็จะเก็บไฟล์เสียงหลวงพ่ไว้ในโทรศัพท์ เปิดฟังเรื่อยๆ ซ้ำๆ เวลาฟังหลวงพ่เทศน์จิตสบายๆ ไม่ค่อยคิดเรื่องบาปๆ สงสัยกิเลสมันกลัวหลวงพ่มั้งครับ

ที่โดนใจมาก หลวงพ่เทศน์เรื่องกิเลสที่มันทำเป็นอยู่ข้างเดียวกับเรา เวลาที่หลวงพ่เน้นเสียงหนักๆ ตามด้วยหัวเราะเบาๆ เออ.. ผมฟังแล้วรู้สึกว่าจะอย่างไรไม่รู้ บอกไม่ถูกครับ ผมขออนุญาตอ้างอิงกัณฑ์เทศน์หลวงพ่ หลวงพ่เทศน์เรื่อง “ไอ้โด้ง” เมื่อวันที่ ๓ กรกฎาคม ๒๕๕๓ ในนั้นมีคำถามผมอยู่ สุดท้ายหลวงพ่เทศน์ว่า

“ไม่อยากจะให้กระเทือนกันมาก นี่หลบนะไม่ชน หลบ.. หลบเฉยๆ จบ!”

แต่ต่อมาในกัณฑ์เทศน์เรื่อง “คติธรรม” เทศน์เมื่อวันที่ ๑๐ ธันวาคม ๒๕๕๓ หลวงพ่เล่าเรื่องหลวงปู่มั่นนิพพานไปแล้ว มาหาหลวงปู่ขาว ๒ เรื่องนี้ต่อเนื่องกันครับ คือเรื่องสภาวะเห็นนิพพาน.. เข้าคำถามเลยนะครับ สิ่งเหล่านี้มาจากการคาดคะเนของผม ยังไม่กล้าถามใครที่ไหนนอกจากหลวงพ่ครับ

หลวงพ่ : อันนี้เป็นเรื่องแล้วละ (หัวเราะ)

ถาม : ๑. พุทธองค์มาอนุโมทนา กับหลวงปู่มั่นที่ท่านบรรลุนิพพาน หลวงปู่มั่นมาหาหลวงปู่ขาวได้ในท่านองนี้ เรื่องท่านองนี้ไม่ใช่เรื่องผิดปกติของพระอรียเจ้าที่ยังมีชีวิตอยู่ แต่จะติดต่อกับพระพุทธเจ้าหรือพระอรียสงฆ์ที่พ้นโลกไปแล้วได้ เพียงแต่ท่านจะพูดหรือไม่พูดเท่านั้นใช่หรือไม่ครับ

๒. มีบางวิชาในพุทธศาสนา คือมโนมยิทธิที่ทำให้สามารถติดต่อกับพระพุทธเจ้าหรือพระอรียสงฆ์ที่พ้นโลกไปแล้ว แต่ไม่ได้หมายความว่าพระอรียเจ้าจะทำได้ทุกอย่าง ใช่หรือไม่ครับ

๓. ทำมโนมยิทธิที่ระบุในพระไตรปิฎก มีข้อมูลไม่มากนัก แต่ระบุว่าเนรมิตกายอื่น จากกายนี้มีรูปเกิดแต่ใจ.. คำว่าเนรมิต จริงๆ แล้วมีความลึกซึ้งในทางปฏิบัติ จริงขนาดไหนครับ

๔. สภาวะธรรมที่อธิบายได้ใกล้เคียงกับนิพพานที่สุดคือความว่าง ไม่มีจิต ไม่มีกิเลส ใช่หรือไม่ครับ

๕. สภาวะพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ที่พ้นจากโลกแล้ว สามารถปรากฏเป็นนิมิตกับผู้ที่ปฏิบัติที่สภาวะจิตที่ถึงจริงๆ ใช่หรือไม่ครับ

๖. ที่เรียกว่าพระรัตนตรัย คำว่ารัตนแปลว่าแก้ว ในทีนี้จะเกี่ยวเนื่องอะไรกับภาวะนิมิตที่ปรากฏเห็นในการฝึกมโนมยิทธิหรือไม่ อย่างไรครับ

ผมไม่รู้ว่าตนเองยังมีมิจฉาทิฐิคาอยู่ก็ส่วน ยังคาใจในหลายๆ เรื่อง เรื่องทฤษฎีและปฏิบัติ ผมอยากได้คำตอบซักๆ ครับ

ปล. ถ้าคำถามนี้ ถ้าหลวงพ่เห็นว่าไม่เหมาะที่จะออกอากาศ จะกระทบกระเทือน ผมจะขออนุญาตเซฟในเครื่องไว้ก่อน แล้วจะปริ้นท์ไว้ แล้วจะหาเวลาไปปรึกษาที่วัดครับ ขอบพระคุณ

หลวงพ่ : ปล. ถ้าหลวงพ่เห็นว่าไม่ควรออกอากาศ ก็ไม่ต้องตอบเลยก็จบ ฮ้าว.. ก็เห็นว่าไม่สมควรก็ไม่ต้องตอบก็จบเนาะ

ถาม : ข้อ ๑. พระพุทธองค์มาอนุโมทนาหลวงปู่มั่นที่ท่านบรรลุนิพพาน หลวงปู่มั่นมาหาหลวงปู่ขาว เรื่องทำนองนี้ไม่ใช่ความผิดปกติของพระอริยเจ้าที่ยังมีชีวิตอยู่ จะติดต่อกับพระพุทธเจ้าหรือพระอริยสงฆ์ที่พ้นจากโลกไปแล้ว แต่เพียงว่าท่านจะพูดหรือไม่พูดเท่านั้น ใช่หรือไม่ครับ

หลวงปู่ : อันนี้เป็นสิ่งที่ว่าในวงภายในกรรมฐาน วงภายในเพราะว่าหลวงปู่มั่นท่านมีศรัทธามาก ฉะนั้นผู้ที่จะมาเป็นผู้นำต้องสร้างบุญญาธิการ อย่างเช่นหลวงตาท่านพูดเห็นไหม ที่ท่านออกมาโครงการช่วยชาติ ท่านบอกว่าเรามีสายบุญสายกรรมต่อกันมา ฉะนั้น ท่านเป็นหัวหน้าออกพาโครงการช่วยชาติจะมีคนเห็นด้วย แต่ในทางสังคมหรือมี ๒ ด้าน คนที่ไม่เห็นด้วยก็มีเป็นธรรมดา

ทีนี้คนที่ไม่เห็นด้วย ถ้าคนที่ไม่เห็นด้วยมีมากกว่า หรือทำให้โครงการนั้นไปไม่รอดหรือโครงการนั้นไปไม่ได้ นั่นคือว่าบุญบารมียังไม่มากพอ แต่หลวงตาเรานี้บุญบารมีมากมหาศาล เพราะหลวงปู่มั่นท่านพยากรณ์ไว้แล้ว ว่าต่อไปจะมีพระหนุ่มๆ จะบรรลุนิพพาน แล้วจะสร้างประโยชน์กับพุทธศาสนาด้วย จะสร้างประโยชน์กับโลกด้วย

ท่านพูดเอาไว้เลย หลวงปู่เจี๊ยะเล่าให้ฟังประจำ เรื่องนี้หลวงปู่เจี๊ยะพูดมา เราอยู่กับหลวงปู่เจี๊ยะ หลวงปู่เจี๊ยะเล่าเรื่องนี้ให้ฟังเยอะมาก เวลาใครมานี้

“ใช่องค์นี้ไหม?”

“ไม่ใช่”

“ใช่องค์นี้ไหม?”

“ไม่ใช่”

เวลาหลวงตามาถึง “ใช่องค์นี้ไหม?” ท่านไม่ตอบนะ ไม่พูดอะไรเลย แล้วท่านก็ทำของท่านมา เห็นไหม

นี่พูดถึงว่าสิ่งที่หลวงตาท่านสร้างบุญญาธิการของท่านมา ท่านถึงมีบารมีธรรมสามารถจะช่วยเผยแผ่ธรรมะในทางธรรมด้วย และในทางโลกด้วย หลวงปู่มั่นท่านเป็นอาจารย์ของหลวงตา ท่านได้สร้างบุญญาธิการมากกว่าหลวงตา ท่านถึงสามารถเอา

หลวงตาได้ อย่างเช่นเรานี้เราสร้างบุญญาธิการมา เราเป็นคนที่มีเขาวิปถุญามาก เราให้คนที่โง่กว่าเรามาสอนเรา เราจะเชื่อไหม?

มันเป็นไปไม่ได้หรอก สมมุติว่าเรามีปัญญามาก เรามีปัญญา มีสายตามองการณ์ไกล มองทุกอย่างออกหมดเลย แล้วมีคนที่มีสายตาสั้นกว่า สายตาที่ไม่มีวิภูษณภาวะเลยจะมาชักนำเราไปเราจะเชื่อไหม? เราก็มองไม่เห็นเป็นธรรมดา เรามีสายตาที่ยาวไกล เรามองอะไรทะลุปรุโปร่งหมดเลย แต่ยังมีคนที่มองทะลุดีกว่านั้น มีคนที่คอยชี้นำเรา อันนั้นมันสำคัญกว่า

ฉะนั้น เราจะบอกว่าทำไมพระพุทธองค์ถึงมาอนุโมทนากับหลวงปู่มั่น พระพุทธองค์จะมาอนุโมทนากับหลวงปู่มั่นเพราะอะไร เพราะหลวงปู่มั่นจะมาขับเคลื่อนสังฆกรรมใด จะมาขับเคลื่อน นี้ถึงพุทธกาลจะมาขับเคลื่อนสังฆกรรมหนึ่ง ถ้าไม่มีหลวงปู่มั่น หลวงปู่เสาร์นะ ในศาสนาเรานั้นก็มีอย่างที่เราเห็นๆ กัน เชื่อกันอย่างนี้ มันมีแต่ความเชื่อ มันไม่มีความจริง

ในเมื่อมันไม่มีความจริง มันก็มีแต่ศรัทธาอย่างเดียว แต่ถ้ามันมีความจริงขึ้นมา ใครสามารถเข้าสู่ความจริงนั้น ถ้าใครสามารถเข้าสู่ความจริงนั้นมันก็เป็นพยานต่อกัน มันก็เคารพบูชากัน เห็นไหม องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเวลาเทศนาว่าการพระอัญญาโกณฑัญญะเป็นสงฆ์องค์แรก

“อัญญาโกณฑัญญะรู้แล้วหนอ! อัญญาโกณฑัญญะรู้แล้วหนอ!”

ดีใจมาก ดีใจว่ามีพยานใด พอมิพยานแล้ว จะพูดอะไรไปมันก็สบายใจใช่ไหม แต่ถ้าไม่มีพยาน พูดอยู่คนเดียว องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเทศน์อยู่คนเดียว แล้วไม่มีใครรู้เลย มันก็เหมือนกับองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพูดอยู่คนเดียว ไม่มีใครรู้ได้ แต่พอพระอัญญาโกณฑัญญะบรรลุนิพพานขึ้นมา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าดีใจมากเลย

“อัญญาโกณฑัญญะรู้แล้วหนอ” คือเรามีพยานแล้ว เรามีพยานแล้ว หลวงปู่มั่นก็เหมือนกัน หลวงปู่มั่นเวลาท่านจะขับเคลื่อนไป เห็นไหม ผู้ที่ประพฤติปฏิบัติไป

ฉะนั้น เราจะบอกว่าพระพุทธรองค์มาอนุโมทนาไม่กับทุกๆ คนหรอก แม้แต่พระอรหันต์นะท่านก็ไม่อนุโมทนาหรอก ท่านก็ดีใจด้วย แต่หลวงปู่มั่นท่านเป็นคนวางนะ เป็นคนวาง อย่างเช่นที่หลวงปู่มั่นท่านมาหาหลวงปู่ขาว หลวงปู่มั่นมาหาหลวงปู่ขาว เพราะอะไร เพราะหลวงปู่ขาวท่านเป็นคนเล่าให้หลวงตาฟัง

นี่มันเป็นเรื่องจำเป็น! มันเป็นเรื่องจำเป็นที่ศาสนาจะเคลื่อนไป ศาสนาจะเคลื่อนไปเพราะเหตุใด เพราะหลวงตาจะเขียนประวัติหลวงปู่มั่น พอหลวงตาจะเขียนประวัติหลวงปู่มั่น หลวงตาท่านอยู่กับหลวงปู่มั่น ๘ ปีสุดท้าย ไปอยู่ตอนหลวงปู่มั่นท่านชราภาพ แต่ก่อนหน้านั้นท่านก็ได้ฟังข่าวมาทั้งนั้นแหละ แต่มันไม่สนิทใจ มันต้องไปยืนยันกับผู้ที่อยู่กับหลวงปู่มั่น ผู้ที่ประพฤติกฎปฏิบัติกับหลวงปู่มั่น แล้วผู้ที่สืบทอดกันมา

หลวงปู่ขาวกับหลวงปู่แหวนท่านขึ้นไปหาหลวงปู่มั่นที่เชียงใหม่ นี่มันขึ้นไปสืบทอดกันมา มันเหมือนกับเรา คุณิเรเป็น โสณนักรักกีฬา เราเป็นอาจารย์ผู้สอน เห็นไหม แล้วเราสอนนักกีฬา แล้วนักกีฬามันทำได้ๆ นักกีฬาที่กับอาจารย์นั้นมันจะสู้กันง่ายไหม ถ้ามันเป็นอย่างนั้นนี่มันเป็นไปได้ ฉะนั้นหลวงตาท่านไปหาหลวงปู่ขาว เพราะว่าหลวงปู่ขาวท่านอยู่กับหลวงปู่มั่น ใกล้ชิดกับหลวงปู่มั่น แล้วหลวงปู่ขาวท่านประพฤติกฎปฏิบัติได้ผลด้วย

มันสำคัญตรงนี้! สำคัญตรงอยู่ใกล้กัน แล้วได้ผลเหมือนกัน.. อยู่ใกล้กัน คนหนึ่งมีผล อีกคนหนึ่งไม่มีผล พวกนั้นก็ไม่ว่าเรื่อง ไม่ใช่ว่าใครอยู่กับหลวงปู่มั่น แล้วหลวงตาจะไปให้บอกหมด ท่านไม่เอาหรอก ท่านเอาคนที่อยู่กับหลวงปู่มั่นด้วย แล้วปฏิบัติได้ผลกับหลวงปู่มั่นด้วย

ฉะนั้นหลวงปู่ขาวนี้ หลวงปู่มั่นมาเพราะว่าหลวงปู่ขาวเล่าให้หลวงตาฟังเอง ว่าถ้าทำข้อใดผิดพลาด คตินั้นภavanaเข้าสมาธิ หลวงปู่มั่นมาแล้ว ผิดอย่างนั้น ผิดอย่างนี้ สอนมาตลอด สอนมาเพราะอะไร เพราะหลวงปู่ขาวท่านจะเป็นหลักชัย เห็นไหม เป็นหลักชัยเพราะว่าที่ถ้ำกองเพล พระไปอยู่ที่นั่นเยอะมาก ทีนี้หลวงตาท่านไปหาหลวงปู่ขาวเพราะท่านต้องการจะเขียนประวัติหลวงปู่มั่น มันมีเหตุมีผล ไม่ใช่อยู่ดีๆ ก็จะไปดึงมา ไปเอามาโฆษณาอวดกัน ไม่ใช่!

ฉะนั้นในประวัติหลวงปู่มั่น กับในปฏิปทาพระธุดงค์กรรมฐาน มันจะเป็นเรื่องของหลวงปู่ขาวครึ่งเล่ม หลวงปู่ชอบอีกครึ่งเล่ม หลวงปู่ชอบก็อยู่กับหลวงปู่มั่นมา แต่หลวงปู่ชอบเป็นผู้ที่ภาวนามาได้ผลเหมือนกับหลวงปู่ขาว แต่ทำไมหลวงปู่มั่นไม่ค่อยได้มามากมายเพราะอะไร เพราะหลวงปู่ชอบท่านทำตัวตามสบายๆ

ฉะนั้น สิ่งที่มาที่มั่นต้องมีเหตุมีผลด้วย มันต้องมีเหตุอื่นนะ อย่างพระพุทธองค์มาหาหลวงปู่มั่น เพราะถ้าไม่มีครูบาอาจารย์ของเราละ ยกหลวงปู่มั่นออก ยกกรรมฐานออกสิ สังคมไทยจะเป็นอย่างไร สังคมไทยที่เป็นอยู่เพราะวงกรรมฐาน แล้วพอมีความเชื่อมั่นขึ้นมา มันทำเข้าไปในศรัทธาความเชื่อของคนในศาสนา มันคงขึ้น

นี่สิ่งมั่นเป็นอย่างนั้น มันเป็นเพราะว่ามันมีเหตุมีผล มีที่มาแล้วมาได้จริง คุณะคุณักกีฬา เห็นไหม อย่างเช่นกีฬาว่ายน้ำ ถ้าเราสอนแล้วเด็กมันว่ายน้ำไม่เป็น มันก็ต้องมีห่วงยางไปด้วยใช่ไหม แล้วเด็กที่มีห่วงยาง เราเป็นนักกีฬาที่มีห่วงยาง เราเป็นนักกีฬาเหรียญทองโอลิมปิก แต่เราว่ายน้ำต้องมีห่วงยางทุกที เราจะไปแข่งสระโอลิมปิกได้ไหม?

มันเป็นไปได้ไม่ได้หรอก แต่ถ้าเราเป็นนักกีฬาโอลิมปิก เราได้เหรียญทองด้วย เราจะลงสระไหน.. คนว่ายน้ำเป็นเหมือนกับคนภาวนาเป็น คนว่ายน้ำไม่เป็น ก็เหมือนคนภาวนาไม่เป็น ถ้าคนภาวนาไม่เป็นอย่างนี้ จะลงสระไหนมันก็ลงได้ แต่มันต้องมีห่วงยางด้วยนะ จะไปลงสระไหนมันก็มีห่วงยางด้วย แล้วอาจารย์มองลูกศิษย์อย่างนั้น อาจารย์จะขำไหม มันเป็นไปได้ไหมว่าเวลาเขาแข่งกีฬาว่ายน้ำ นักกีฬาต้องใส่ห่วงยางด้วย มันเป็นไปได้ไหม? มันเป็นไปได้!

อันนี้ก็เหมือนกัน คนภาวนาไม่เป็นอย่างนี้ใส่ห่วงยางไปด้วย ฉะนั้นเวลาพุทธธรรมะออกมานี้มันประจานตัวมันเอง คนที่ภาวนาไม่เป็นอย่างนี้ พุทธธรรมะออกมามันมีห่วงยางติดตัวมันมาตลอด มันภาวนาไม่เป็นอย่างนี้หรอก แต่ถ้าภาวนาเป็นแล้วด้วยอย่างหนึ่ง แล้วต้องมีเหตุมีผล

ที่ว่าหลวงปู่มั่นนี่เขาบอกว่า “จะติดต่อกับพระพุทธเจ้าหรือพระอริยสงฆ์ที่พ้นจากโลกไปแล้ว เพียงแต่ท่านพูดหรือไม่พูด ไซ้หรือไม่ไซ้”

ไม่ใช่หрок มันไม่ใช่ทั้งหมดหрок เพียงแต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามาอนุโมทนาเท่านั้นเอง อันนี้ะพูดถึงมันเป็นประเด็นมาก เพราะว่าในประวัติหลวงปู่มั่น คึกฤทธิ์เวลาเขาได้แย้งหลวงตามา บอกว่า “กรรมฐานนี้จะโง่หรือฉลาด เพราะพระอรหันต์คือว่ามันเป็นวิมุตติไปแล้ว มันไม่มี แล้วบอกว่าพระพุทธองค์มาอนุโมทนากับหลวงปู่มั่น มันเป็นการสอนให้โง่หรือสอนให้ฉลาด”

คึกฤทธิ์พูดขนาดนั้นนะ ในประวัติหลวงปู่มั่นเล่มแรกๆ เพราะผู้ที่ยึดปริยัติตายตัว เขาจะยึดตายตัว แต่ถ้าพูดถึงนะ คำว่า “ใบไม้ในป่ากับใบไม้ในกำมือ” คือว่าทฤษฎีในพระไตรปิฎก กับข้อเท็จจริงที่อยู่นอกพระไตรปิฎก ที่พระพุทธเจ้ารู้อีกมากมาย แต่การอ้างแบบนี้ มันต้องเป็นการอ้างแบบสุภาพบุรุษ แบบผู้รู้จริง แบบบัณฑิต เพื่อประโยชน์ แต่ถ้าการอ้างแบบนี้ อ้างว่าใบไม้ในกำมือกับใบไม้ในป่า มันจะอ้างแบบพาลนี่นะ มันจะคิดเห็นสิ่งใด ทำความชั่วๆอย่างไร มันบอกนี่คือใบไม้ในกำมือใบไม้ในป่า

การอ้างมันมีอ้างโดยธรรมและอ้างโดยกิเลส อ้างโดยคุณงามความดีหรืออ้างโดยชั่ว ถ้าอ้างโดยชั่ว เพราะนี่พระพุทธเจ้าพูดไว้อย่างนั้นจริงๆ “ใบไม้ในกำมือกับใบไม้ในป่า” ถ้าอ้างโดยชั่ว มันก็ทำความชั่วของมัน แล้วก็อ้างทฤษฎีนี้หลบลี้อย่างเอา แต่ถ้าเป็นความจริง เห็นไหม ถ้าเป็นความจริงแล้วมันเหนือทุกๆ อย่าง

ฉะนั้นความจริงเหนือทุกอย่างแล้ว มันแบบว่าใบไม้ในป่า ไม่ใช่ใบไม้ในกำมือ คือว่ามันอยู่นอกขอบเขตพระไตรปิฎกไป ฉะนั้นคนที่ยึดแต่ใบไม้ในกำมือมันก็พยายามจะศึกษา พยายามจะเอาข้อเท็จจริงอันนั้นมาอ้างอิงไป ว่าพระอรหันต์จะมาอนุโมทนาได้อย่างไร พระอรหันต์ไม่มี พระอรหันต์สิ้นกิเลสไปแล้ว พระอรหันต์ไม่มีกิเลส ไม่มีภพ ไม่มีชาติ แต่มีอยู่เว้ย ถ้าไม่มีอยู่มันจะเสวยวิมุตติสุขได้อย่างไร

นี่ถ้าเป็นพระอรหันต์แล้วจะไม่สงสัยเรื่องนี้นะ พระอรหันต์คือพระอรหันต์เหมือนกันหมด พระอรหันต์รู้หมดเลย ฉะนั้นเพียงแต่ว่า มันเป็นที่เขาว่าต้องชัดๆ ด้วย เพราะมันมีการเกี่ยวพันกัน ฉะนั้น เพราะเราพูดไปแล้ว คำพูดนี้เราได้ฟังมา เราจำขีปากของหลวงตามาพูด เราไม่ได้พูดเอง เราจำขีปากหลวงตามา หลวงตาท่านเล่าให้ฟัง เราก็เอามาพูดต่อ ฉะนั้นเราถึงบอกว่ามันจะเป็นใบไม้ในป่ากับใบไม้ในกำมือไป

ถาม : ข้อ ๒. มีบางวิชาในทางพุทธศาสนา คือมโนมยิทธิที่จะทำให้สามารถติดต่อกับ พระพุทธเจ้า หรือพระอรหันต์ที่พ้นโลกไปแล้ว แต่ไม่ได้หมายความว่าพระอรหันต์จะทำได้ทุกองค์ ใช่หรือไม่ครับ

หลวงพ่ : ใช่อยู่แล้ว พอมันใช่อยู่แล้ว ฉะนั้นคำว่ามโนมยิทธิ วิชามโนมยิทธิมันอีกเรื่องหนึ่งนะ การติดต่อนี้เราจะบอกว่า มโนมยิทธิโดยที่ว่าจะเข้าไปติดต่อดังตรง เราว่ามันไม่มีเกิน ๑๐ เปอร์เซนต์ อีก ๙๐ เปอร์เซนต์ไม่ได้ ไม่ได้เพราะอะไร ไม่ได้เพราะมโนมยิทธินี้ ใครศึกษาวิชามโนมยิทธิ ก็เลสมันยังเต็มหัวอยู่ไง

คำว่ากิเลสเต็มหัวอยู่คืออวิชชามันมีอยู่ในตัวเรา ความไม่จริงในตัวเรานั้นเยอะ จะไปสัมพันธ์กับความเป็นจริงแบบองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เราไม่เชื่อว่าทำได้ เราไม่เชื่อว่าทำได้มโนมยิทธิเนี่ย มโนมยิทธินี้ก็คือสมาธิเท่านั้นเอง มโนมยิทธิกับสมาบัติ ๘

สมาบัติ ๘ นะ ปฐมฌาน ทุคตฌาน ตติยฌาน จตุตถฌาน อากาสนัญญายตนะ วิญญาณัญญายตนะ อากิญจัญญายตนะ เนวสัญญานาสัญญายตนะ นี่เวลาเข้าออกแล้ว เวลาจิตมันทำได้แล้วมันรู้ได้หมด มันเป็นไปได้หมด มันมีฤทธิ์เหมือนกัน

มโนมยิทธิ! มโนคือใจ มยิทธิคือฤทธิ์.. ฤทธิ์ทางใจ! ฤทธิ์ทางใจไม่ใช่อริยสัจ ฤทธิ์ทางใจนี่กิเลสไม่ได้ มโนมยิทธิไม่ใช่วิชาการฆ่ากิเลส มโนมยิทธิคือการฝึกวิชา มโนมยิทธิ

พอเข้ามโนมยิทธินี้แล้วจะติดต่อกับพระพุทธเจ้าได้ คำว่าติดต่อกับพระพุทธเจ้าจะได้ไหม? คำว่าติดต่อกับพระพุทธเจ้า ติดต่ออะไร พระพุทธเจ้าจะยอมติดต่อกับเราไหม พระพุทธเจ้าจะติดต่อกับเราไหมในเมื่อกิเลสยังเต็มหัวอยู่ พระพุทธเจ้าจะติดต่อกับมึงไหม? ตอนนีเราไปชายแดนเขมร แล้วติดต่อกับทหารเขมร มันจะติดต่อกับเราไหม มันจะเอาลูกปืนให้กินนะ ไปชายแดนเขมร เดินเข้าไปมันยิงโป้งเลย เข้าหัวเลย

นี่ก็เหมือนกัน เรากิเลสเต็มหัว ในนิพพานคือผู้ที่สิ้นกิเลสแล้ว แล้วเรากิเลสเต็มตัว เราจะติดต่อกับอย่างไร เราจะติดต่อกับอย่างไร? แต่ถ้าเราทำคุณงามความดีนะ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเห็นในผลดีของเรา เห็นในประโยชน์กับเรานะ ท่านเมตตาเรา ท่านจะมานุโมทนากับเรา นั่นอีกเรื่องหนึ่งนะ

มันเป็นอีกเรื่องหนึ่ง มันเป็นเรื่องที่ว่าเรานี้จะเป็นคนทำดีจริงหรือเปล่า แล้วทำเพื่อประโยชน์กับศาสนาจริงหรือเปล่า ถ้าทำประโยชน์จริง องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านเมตตา แล้วท่านมาอนุโมทนากับเรานั่นอีกเรื่องหนึ่ง แต่บอกเราจะติดต่อกับพระพุทธเจ้า เราจะข้ามมโนมยิทธิ เราจะติดต่อกับคนนั้น คนนี้.. ไม่ใช่ไปรษณีย์นี่ เออ ถ้าเป็นไปรษณีย์นี้ได้ละ เราจะส่งไปคนนั้น ส่งไปคนนี้ เขาจะรับหรือไม่รับ นั่นอีกเรื่องหนึ่งนะ

มันมีเหตุมีผลของมันนะ ฉะนั้นคำว่ามโนมยิทธินี้ มโนมยิทธิคือฤทธิ์นะ ความจริงในวิชามโนมยิทธิ มโนมยิทธิก็คือสมาบัตินั้นแหละ คือเข้าออกง่ายตาย ชำนาญมาก แล้วหันมาพิจารณากาย เวทนา จิต ธรรม สติปัญญา ๔ แค่นี้ก็ยากมากแหละจะได้เป็นพระอรหันต์.. แค่นี้ก็ยากมากแหละ เพราะถ้าข้ามมโนมยิทธินี้มันชำนาญมาก มันชำนาญการเข้าสมาบัติมาก คือว่าเราพร้อมมาก แล้วใช้พลังงานนี้ออกมาเป็นอริยสังข์ คือเป็นมรรค คือพิจารณากาย เวทนา จิต ธรรม เห็นไหม

นี่มันต้องไปพิจารณากาย พิจารณาเวทนา พิจารณาจิต พิจารณาธรรม ให้เป็นวิปัสสนา ให้เป็นมรรคญาณ ถ้าเป็นมรรคญาณที่พิจารณาไปแล้วมันจะบรรลุธรรม ถ้าบรรลุธรรม มันตรัสรู้ธรรมขึ้นมาะ อันนั้นถึงเป็นธรรม แต่ตัวมโนมยิทธิไม่ใช่อริยสังข์ ตัวมโนมยิทธิมันกิเลสไม่ได้ ตัวมโนมยิทธิมันกิเลสได้ตรงไหน ตัวมโนมยิทธินี้ต้องไปวิปัสสนาต่างหาก ตัวมโนมยิทธิต้องใช้ปัญญาต่างหาก ฉะนั้นตัวมโนมยิทธิมันก็คือสมาบัตินั้นแหละ

ฉะนั้น นี่ยากซัดๆ คำว่าซัดๆ นะ เพราะหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น หลวงตา ครูบาอาจารย์เราท่านให้เข้าสัมมาสมาธิ ท่านให้เข้าสัมมาสมาธิเพื่อจะควบคุมจิต ไม่ให้มันแก้ออกนอกกลุ่มนอกทาง มโนมยิทธินั้นมันก็เป็นอีกวิชาหนึ่ง แต่! แต่เวลาหลวงปู่ตื้อนี่นะ เวลาท่านทำไป จิตใจของท่าน ท่านสร้างบารมีของท่านมากมาย ท่านเป็นยิ่งกว่านี้อีก เพราะจิตของท่านมีกำลังมาก

แล้วเวลาท่านวิปัสสนาไป ด้วยครูบาอาจารย์ที่ดี ด้วยครูบาอาจารย์ที่เป็นหลวงปู่มั่นท่านเข้มแข็ง ท่านรู้ทั้งหมด ท่านพยายามประคอง พยายามทำให้หลวงปู่ตื้อไปถึงที่สุดแห่งทุกข์ คือสิ้นกิเลสได้ พอสิ้นกิเลสได้ หลวงปู่ตื้อท่านมีอภิญญา ๖ หลวงปู่มั่น

ท่านก็มี หลวงปู่มีเพราะอะไร แล้วเราเชื่อว่าหลวงปู่มีเพราะอะไร หลวงปู่มีมี เพราะหลวงปู่จีระท่านไปถามหลวงปู่มีเองว่า “อภิญญา ๖ แก่กิเลสได้ไหม”

หลวงปู่มีบอก “ไม่ได้”

“อ้าว.. ไม่ได้แล้วหลวงปู่มีทำไม”

“ทำไว้เป็นอุปกณ์ไว้สอนคน” เป็นอุปกณ์ไว้สอนคน คือรู้วาระจิตเขา รู้อะไร ของเขามันเป็นอุปกณ์ไว้สอนคน แต่สอนอะไร สอนเรื่องอริยสัจ สอนเรื่องมรรค ๘

ฉะนั้น ประสาเราว่าเรื่องสัจจะ เรื่องอริยสัจจะ เรื่องมรรคญาณต่างๆ มันเป็น มรรค ๘ มันเป็นอริยสัจ มันเป็นสัจจะ เห็นไหม มีสติปัญญา ๔ อริยสัจ ๔ มันเป็น อริยสัจ มันเป็นข้อเท็จจริงในพุทธศาสนา แต่เรื่องมโนมยิทธิ เรื่องอะไรต่างๆ นี้ เพราะ สมัยพุทธกาลมันมีลัทธิต่างๆ มหาศาลเลย มันมีพวกฤๅษีชีไพรที่เขาทำเรื่องฤทธิ์เรื่องเดช ได้อยู่แล้ว ทีนี้เรื่องฤทธิ์เรื่องเดชอะไร มันก็เป็นกรณีอย่างนี้ กรณีอย่างนี้มันเป็นอย่างนั้น แล้วกรณีอย่างนี้เราจะประคองให้เขาพัฒนา ให้จิตของเขาเข้ามาสู่มรรคอย่างไร?

มันสำคัญตรงนี้นะ สำคัญว่าถ้าคนมันมีอย่างนี้ปีบมันจะมีทิฐิมานะ นี้เขาเรียกว่า “ผู้วิเศษ” ผู้วิเศษเพราะว่าจิตมันจะมีกำลัง จะรู้เรื่องอะไรที่เราไม่รู้ แต่สมัยปัจจุบันนี้มัน ไม่เป็นเรื่องแปลก เพราะอะไร เพราะเรามีเทคโนโลยี เห็นไหม เราเหาะเหินเดินฟ้าได้ จนเดี๋ยวนี้จะไปเที่ยวดาวอังคารกันแล้วนะ ไม่เที่ยวแล้วเมืองไทย เขาซื้อตั๋วกันแล้วจะไป เที่ยวพระจันทร์กัน

นี่ไง เพราะวิทยาศาสตร์มันพิสูจน์แล้วว่ามันทำได้ อย่างหุทิพย์นี้โทรศัพท์ที่ได้ สบายมากเลย ตอนนีโทรศัพท์ไปอเมริกาก็ได้ อะไรก็ได้ นี่ไงอภิญญา ๖ แต่เมื่อก่อน เทคโนโลยีมันไม่มี สมัยพุทธกาลมันไม่มี ใครทำเรื่องอย่างนี้ได้ เป็นเรื่องมหัศจรรย์มาก แต่เดี๋ยวนี้วิทยาศาสตร์มันทำจนไม่เป็นมหัศจรรย์ไปแล้ว แล้วอริยสัจเป็นอย่างไรล่ะ?

นี่ไง มโนมยิทธิมันเป็นฤทธิ์ทางใจ มโนมยิทธิทำสมาบัติมันก็เป็น ทีนี้หลวงปู่มี ครุบาอาจารย์เราท่านพยายาม.. เรื่องนี้หลวงตาท่านพูดประจำ “เรื่องฉาน เรื่องแขนอ ย่ามาพูดกับเรานะ” เรื่องฉาน เรื่องแขน หลวงตาท่านคิดตกทะเลเลย เพราะมันไปทำให้ คนติดใจ โอ้อโฮ.. เราได้ฉานนั่น ฉานนี่แล้ว

ฉานก็คือสมาธิ ที่นี้เรื่อบอกว่าฉานคือสมาธิ ก็คือทำความสงบของใจใจ แต่มันมีแรงขับ มันไม่เหมือนสัมมาสมาธิ สัมมาสมาธิในตัวของมันเอง แล้วถ้ามันลงไปแล้ว มโนมยิทธิถ้าจิตดวงไหน พันธุกรรมจิตดวงไหนมันมีฤทธิ์มีเดช นั้นครูบาอาจารย์ต้องประกองตรงนั้น เพราะฤทธิ์เดชหรือเรื่องมโนมยิทธิมันไม่ใช่อริยสัจ มันเป็นพลังงานฤทธิ์ทางใจๆ มันเป็นพลังงานเฉยๆ พลังงานที่มีฤทธิ์ แล้วเราจะเอาพลังงานที่มีฤทธิ์นี้หักเข้ามา หักเข้ามาทำงานนี้ทำอย่างไร?

นี่ไง หักเข้ามาทำงานต่างหากมันถึงจะเป็นจริง มโนมยิทธิก็เป็นเรื่องหนึ่ง นี่เขาพูดถึงว่า “มีบางวิชาในพุทธศาสนา คือมโนมยิทธิที่ทำให้สามารถติดต่อกับพระพุทธเจ้าหรือพระอรหันต์ที่พ้นโลกไปแล้วได้ แต่ไม่ได้หมายความว่า พระอรหันต์จะทำได้ทุกอย่างค์”

ใช่! ไม่ได้หมายความว่าทำได้ทุกอย่างค์ แล้วก็ไม่ได้หมายความว่าติดต่อพระพุทธเจ้าได้ มีแต่พระพุทธเจ้าจะติดต่อกับเราหรือเปล่า เรามีความดีความชอบขนาดที่พระพุทธเจ้าจะติดต่อกับเราหรือเปล่า นี่อีกเรื่องหนึ่ง

ถาม : ข้อ ๓. ทำไมมโนมยิทธิในพระไตรปิฎกมีข้อมูลไม่มากนัก แต่ระบุว่าเนรมิตกาย จากกายนี้มีรูปให้เกิดแต่ใจ.. คำว่าเนรมิต จริงๆ แล้วลึกซึ้งในทางปฏิบัติจริงมากน้อยขนาดไหน

หลวงพ่ : ในทางปฏิบัติมันมีมากมายมหาศาลเลย.. เนรมิตกาย ดูตัวอย่างพวกเทวดาพวกเทพ เขาเรียกว่าเทพบุตร เขาต้องการ เห็นไหม อย่างเทวดานี้เขาต้องการสื่อกับเรา อย่างเช่นหลวงปู่ชอบ หลวงปู่ชอบตอนที่มาจากพม่า มีเทวดามาใส่บาตร นี่ชัดๆ เลย เทวดามาใส่บาตร พอมาถึงกลางป่าไม่มีบ้านคนแล้ว หิวข้าวมากจะเป็นจะตายแล้ว โธ่เวลาปกติเทวดาก็มาติดต่อยู่ตลอด ตอนนี้จะตายแล้วนะไม่เห็นมีใครมาช่วยเลย พอมาถึงเจออยู่คนหนึ่ง

ที่นี้เจอโรใส่บาตรอยู่ อ้าว ด้วยธรรมชาติของคนนะถามว่า “มาจากไหน” เขาก็ชี้แบบนี้ แต่ไม่ได้บอกนะ ชี้แบบนี้ แต่ด้วยความหิวข้าวขอบิณฑบาตก่อน บิณฑบาตพอเขาใส่เสร็จแล้วก็ดูเขา เอ๊ะ.. มันไม่มีบ้านคน พอเดินหลบต้นไม้ เขาริมต้นไม้รีบหายไป

เลย ต้นไม้นี้ พอเดินเข้าไปหลังต้นไม้แล้วหายไป หลวงปู่ชอบก็ลุกขึ้นนะ แล้วเดินคักหน้า อ้อมไปหานะ หายไปแล้ว ไม่มี เห็นไหม

เราจะเทียบให้ตรงที่ว่า “มีกับไม่มี” เวลาไม่มีนี้หายไปแล้ว แต่เวลาที่มีที่ใส่บาตรหลวงปู่ชอบ เห็นไหม เนรมิตเทวดา เนรมิตเป็นเทพบุตรลงมาเป็นรูปธรรมสามารถเอาวัตถุใส่บาตรหลวงปู่ชอบได้ นี่เรื่องเนรมิตมันต้องผู้ที่มีความสามารถเนรมิตกาย

ฉะนั้นในมโนมยิทธินี้ฤทธิ์ทางใจ ฤทธิ์ทางใจทำได้ทุกอย่างเลย ถ้าฤทธิ์นั้นไม่เสื่อมนะ ในมโนมยิทธิบอกว่า “เราจะสามารถเข้าฌานสมาบัติ.. โทษนะ นี่เรื่องจริงนะ แม้แต่ถ่าย หมายถึงว่าเราเข้าห้องน้ำ เราถ่ายทุกข์ เราจะเข้าสมาบัติได้ตลอดตัวตลอดเวลา” เขาพิสูจน์กันตรงนั้นไง พิสูจน์ว่าแม้แต่เราขับถ่ายอยู่นี้เรายังเข้าสมาบัติได้ตลอดเวลา คือชำนาญได้ขนาดนั้น ถ้ามันชำนาญขนาดนั้นมันไม่เสื่อมไง มันไม่แฉ่ง แต่นี่ของเราจะ อู้อู.. ไปขอกันไว้เกือบตายมันยังเสื่อมเลย อย่าว่าแต่ไปถ่ายเลย

ฉะนั้นคนที่มีความชำนาญขนาดนี้ แล้วพอจิตมันมั่นคงขนาดนี้ มันเนรมิตนี้ได้ไหม มันเนรมิตได้แล้วมันไม่เสื่อม แต่ถ้าพูดถึงนะ คุณติคุณฤๅษีสสมัยพุทธกาลนี้เหาะมาเลย เหาะมาผ่านราชวังไซ้ไหม เห็นพวกนางสนมเขาอาบน้ำกันอยู่ โอ้โฮ.. ตกต๋ับเลย นั่นเนรมิตได้ไหม คือใจมันไม่มั่นคงไง ใจมันยังไม่มั่นคง แต่เวลาที่ว่าเนรมิตได้ไหม อะไรได้ไหมนี้ถ้าจิตมันดี ถ้าจิตไม่ดีมันทำไม่ได้

เขาถามว่า “จริงๆ แล้วมันมีความลึกซึ้งในทางปฏิบัติขนาดไหน” มันไม่มีขอบเขตเลย ไม่มีขอบเขตหมายความว่า ถ้าจิตมันมีกำลังมาก จิตมันมีวาสนามาก มันทำได้มหัศจรรย์มาก คุณอย่างพระโมคคัลลานะ พระโมคคัลลานะทำได้ทุกอย่าง ทำได้ทุกอย่างแล้วไม่ได้ทำเองนะ เวลาที่ว่าพราหมณ์นิมนต์ไป ไม่มีจะกิน เห็นไหม บอกพระพุทธเจ้าเลยว่า

“ข้าพเจ้าจะพลิกง้วนดินขึ้นมากิน”

ดินสอพองไง ง้วนดินคือดินที่กินได้ ข้าพเจ้าจะพลิกง้วนดินคือพลิกโลก

พระพุทธเจ้าบอกว่า “เธอจะพลิกโลก แล้วพระ แล้วประชาชนอยู่เต็มไปหมด เธอจะทำอย่างไร”

พระโมคคัลลานะบอกว่า “ข้าพเจ้าจะแผ่มือของข้าพเจ้าเป็นอีกทวีปหนึ่ง รองรับประชาชนไว้ทั้งหมดเลย แล้วข้าพเจ้าจะพลิกแผ่นดินขึ้นมา แล้วเอาประชาชนมาวางลงไปบนแผ่นดินนี้”

นี่พระโมคคัลลานะบอกกับพระพุทธเจ้าว่าจะทำอย่างนี้

พระพุทธเจ้าบอกว่า “เราไม่อนุญาต” อุด ไม่ต้องกิน อุดข้าวกันอยู่อย่างนั้นจนออกพรรษา พระพุทธเจ้าอนุโมทนา

“เออ.. พวกเธอชนะแล้ว ชนะความอยาก”

พระไม่มีจะกินไง พราหมณ์นิมนต์ไว้แล้วลืมใส่บาตร แม้แต่พระพุทธเจ้านะ ฉะนั้นจะทำอะไรก็ได้แล้วแต่ พระพุทธเจ้าไม่ให้ทำๆ พระโมคคัลลานะพูดกับพระพุทธเจ้าอยู่ พูดโกหกได้ไหม?

นี่พูดถึงเนรมิตใจ แล้วเราจะบอกว่าพระโมคคัลลานะทำได้เพราะอะไร เพราะพระโมคคัลลานะเป็นพระอรหันต์ ถ้าสมมุติชนะ อันนี้สมมุติชนะ สมมุติว่าพวกเราทำ อย่าว่าแต่เราเลย พวกเราทำ สมมุติว่าให้พวกเราทำ เราก็เนรมิตขึ้นมาเลยนะ พอเนรมิตขึ้นมา พอมันเห็นมหัศจรรย์ขึ้นมา ใจมันไหวนะ โอ๊ย ฉิบหายเลย หลุดหมด ให้เราเนรมิตใจใหม่ เราก็เนรมิตเลย พอเนรมิตขึ้นมาแล้วมันเห็นใจใหม่ มันก็ตกใจ ตกใจคือจิตมันเคลื่อน ถ้าจิตมันเคลื่อน สิ่งที่เป็นเนรมิตชนะแหลกลหมด

เป็นไปไม่ได้ไง ถ้าใจพวกเรานั้นไม่มั่นคงนะ แล้วคนมีกิเลสมันมั่นคงไหม? แต่พระโมคคัลลานะเป็นอัครสาวกเบื้องซ้าย เป็นพระอรหันต์ จิตใจพระอรหันต์จะคลอนแคลนไหม แต่เพราะจิตใจพวกเรากลอนแคลน มโนมยิทธิมันแค่ทำสมาธิ แล้วถ้าจิตใจเรากลอนแคลน เราทำแล้วกลอนแคลน สิ่งที่ทำกลอนแคลนอยู่มันก็ล้มระส่ำ มันเป็นไปไต่ยาก

ฉะนั้นเพียงแต่ว่า ข้อเท็จจริงความจริง มันเอามาให้เห็นว่าความจริงมันคืออะไร แล้วที่เราศึกษาอยู่ในโลกนี้มันคืออะไร.. นี้พูดถึงความจริงนะ!

ถาม : ข้อ ๔. สภาวะที่อธิบายได้ใกล้เคียงนิพพานที่สุดคือความว่าง ไม่มีจิต ไม่มีกิเลส ใช่หรือไม่ครับ

หลวงพ่ : อืม.. ใช่ แต่ถ้าสภาวะที่เป็นจริง มันต้องแบบมหายาน สภาวะคือเม้มปากไว้ เม้มปากแล้วนั่งลง คือไม่อ้าปากเลย นั่นละสภาวะนั้นจริง แต่พวกเรานั้นไม่จริงนะสิ

อันนี้พูดถึงสภาวะนั้นนะ คูสิเวลาเขาพูดถึงนิพพาน ลูกขึ้น เม้มปากแล้วก็นั่งลง อ้าปากปั๊บมันเสวยอารมณ์ไง คือลองกระดิกปั๊บมันออกมาจากกรรมอันนั้นหมด แค่คิด ใจ เขาเรียกเสวยแล้ว ฉะนั้นพระอรหันต์ที่นิพพานถึงว่ามีสติสมบูรณ์ๆ เพราะมันกระเพื่อม มันขยับ

พลังงานนี้ เราจะพูดกันนี้นะมันต้องคิดก่อนว่าเราจะพูดเรื่องอะไร ความคิดที่มัน ออกมานี้จิตมันเสวยอารมณ์หมดแล้ว มันออกมาเป็นสมมุติบัญญัติ ออกมาเป็นเรื่องสาม แคนโลกธาตุ มันไม่เป็นความจริงอันนั้นแล้ว

ฉะนั้น เพียงแต่ว่าสอุปาทิเสสนิพพาน.. สะ คือความนึกคิด คือธาตุร่างกายยังมีอยู่ ฉะนั้นพระอรหันต์ยังมีพระอรหันต์ที่มีชีวิต กับพระอรหันต์ที่ตายแล้ว พระอรหันต์ที่ตาย แล้วเขาเรียกอุปาทิเสสนิพพาน คือสิ้นหมดทั้งกระบวนการ แต่พระอรหันต์ที่ยังมีชีวิต อยู่ เห็นไหม สะ คือเศษ สอุปาทิเสสนิพพาน สะ คือสิ่งที่สืบท่อ สิ่งที่เราคุยกันอยู่นี้ อัน นั้นถึงว่ามันเป็นวาสนาของเราที่ได้พบใจ ได้พบ ได้สัมผัส

ฉะนั้นสภาวะที่ใกล้เคียงที่สุด พระอรหันต์ที่ตายแล้วนี่ใกล้เคียงที่สุดเลย ขณะ พระอรหันต์ที่ยังมีชีวิตอยู่ยังมีเศษ มีสิ่งกระทบ แล้วสิ่งที่เราคิดนี้มันเป็นจินตนาการ ล้วนๆ เลย

“สภาวะที่อธิบายได้ใกล้เคียงนิพพานที่สุดคือความว่าง ไม่มีจิต ไม่มีกิเลส ใช่ ไหมครับ”

ก็คือการคิดครับ ที่นี้เพียงแต่ว่าความคิดครับ เวลาครูบาอาจารย์ท่านสอน เห็นใหม่ เขาเรียกว่า บุคลาธิษฐาน คือพยายามจะยกตัวอย่าง ตู๊กตา ฉะนั้นพยายามยกตูกตาเทียบเคียงเพื่อให้ใกล้เคียงที่สุด แล้วให้เราเข้าใจได้ เขาเรียกว่า “บุคลาธิษฐาน”

ถาม : ข้อ ๕. สภาวะพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ที่พ้นจากโลกแล้ว สามารถปรากฏเป็นนิมิตกับผู้ที่ปฏิบัติ มีสภาวะจิตที่ถึงกันจริงๆ ใจหรือไม่ครับ

หลวงพ่ : พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ พระรัตนตรัย เราก็อีกแยกเป็นพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์อยู่ แต่ถ้าพูดถึงผู้ที่เป็นถึงความจริงแล้ว พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ หลวงตาถึงพูด เห็นใหม่

“พุทธ ธรรม สงฆ์ รวมลงที่ใจ”

พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ รวมเข้ามาได้อย่างไร?

พระพุทธเจ้าตรัสรู้พระธรรม สมัยพระพุทธเจ้าตรัสรู้แล้ว มันมีรัตนะ ๒ คือ พระพุทธเจ้ากับพระธรรม ฉะนั้นพอพระอัญญาโกณฑัญญะได้ฟังพระธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระอัญญาโกณฑัญญะบรรลुธรรม พอบรรลุธรรมขึ้นมาแล้วในโลกเราถึงมีพระรัตนตรัย คือรัตนตรัยครบสมบูรณ์ โดยพระอัญญาโกณฑัญญะเป็นสงฆ์องค์แรกของโลก

พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ เราก็อจะบอกว่า พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ที่พ้นจากโลก เราก็อแยกพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ไว้ต่างหากอีก เห็นไหม

พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ มันเป็นเรื่องของวัตถุ.. เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะตรัสรู้ธรรมขึ้นมา นี้บรรลุธรรม เห็นใหม่ พระพุทธเจ้ากราบธรรม! พระพุทธเจ้ากราบธรรม! เวลาหลวงปู่มนนะ แม้แต่ตัวหนังสือ ตัวอักษรนี้ท่านเอาไว้ที่สูงมากเลย เพราะสิ่งนั้นคือสื่อสารธรรมะของพระพุทธเจ้าได้

ฉะนั้นพูดถึงว่าเวลาเราเข้าถึงแล้ว พุทธ ธรรม สงฆ์ก็รวมลงอยู่ที่ใจ รวมลงสู่ที่ใจ มันก็เป็นอันเดียวกัน มันไม่แยกเป็นพุทธ ธรรม สงฆ์ ที่นี้ที่แยกเป็นพุทธ ธรรม สงฆ์ก็เพื่ออธิบายกับพวกเรานี้ไง ถ้าไม่แยกพุทธ ธรรม สงฆ์ พวกเราหัวแตกเลย นี่พุทธ ธรรม

สงฆ์รวมเป็นหนึ่ง อ้าว.. แล้วหนึ่งมันอยู่ตรงไหนล่ะ แล้วพระพุทธเจ้าเป็นอย่างไร พระธรรมเป็นอย่างไร พระสงฆ์เป็นอย่างไร มันก็เลยมีปัญหาไปหมดเลย

นี่พูดถึงว่าเวลาเราอธิบาย เราทำความเข้าใจกัน นี่เป็นเรื่องของโลกที่จะเข้าไปสู่ธรรม พอเข้าไปสู่ธรรมแล้ว พอถึงที่ธรรม เหมือนกับเรามีเป้าหมายที่ไหน เรานัดกันที่ไหนที่หนึ่ง พอเราไปถึงที่นัดหมายแล้วก็จบใช้ใหม่ แต่เราไปถึงที่นัดหมายที่หนึ่ง แต่เราอยู่คนละสถานที่ใช้ใหม่ ที่นี้ถนนหนทางมันจะเข้าไปสู่ที่เป้าหมายนั้นมันก็แตกต่างกันใช้ใหม่

เอาละเป็นเรื่องแล้ว เอาเลยเอ็งถูกเข้าใจผิดนะ ใครจะเข้าทางนั้น ใครจะเข้าทางนี้ ก็ไปสู่ที่เป้าหมายนั้น เพราะเราอยู่กันคนละสถานที่ เป้าหมายอยู่อีกส่วนหนึ่ง ฉะนั้นพอเข้าถึงเป้าหมายก็จบ พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์รวมเป็นหนึ่งเดียว

นี่ไง “สภาวะของพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ที่พ้นจากโลกแล้ว สามารถปรากฏเป็นนิมิตกับผู้ที่ปฏิบัติ ที่เป็นสภาวะจิตที่ถึงกัน”

อันนี้เราจะพูดถึงพระพุทธเจ้ามาหาหลวงปู่มันไง เวลาผ่านไปแล้วมันคนละเรื่องนะ เวลาผ่านไปแล้วเป็นเรื่องหนึ่ง คือว่าอนุปาติเสสนิพพาน คือสิ้นไปแล้ว ฉะนั้นเวลาโลกเรา เห็นใหม่ ในโลกเรานี้กามภพ รูปภพ อรูปภพ เวลาคนเกิดตายในวัฏฏะ คือภพชาติในการเวียนตายเวียนเกิด ในพรหม ในเทวดา ในมนุษย์ ในสัตว์เดรัจฉานต่างๆ การเกิดคือการอุบัติ แต่การดำรงอยู่ล่ะ การดำรงอยู่นี้ดำรงอยู่อย่างไร?

การดำรงอยู่ต้องมีอาหาร ทุกชีวิตอยู่ได้ด้วยอาหาร การดำรงอยู่ด้วยอาหาร เห็นใหม่

พรหม ผัสสาหาร

เทวดา วิญญาณาหาร

มนุษย์ กวฬิงกวราหาร

มโนมยิทธิ มโนสังญเจตนาหาร

นี่ไง นี่พูดถึงบอกว่าการสืบต่อกัน พูดถึงพุทธ ธรรม สงฆ์จะปรากฏนิมิตอย่างไร นี่มันอาหาร ในเมื่อคนดำรงอยู่มันมีอาหาร มีความสืบต่อ คุณเวลากินข้าวกับอะไร? กินข้าวอร่อยไหม? ก็คุยกันเรื่องกินข้าวแหละ แล้วทักกันก็ทักเรื่องกินข้าว กินข้าวกับอะไร? กินข้าวที่ไหน? นี่ก็เหมือนกัน จะสืบต่อกันอย่างไร?

เราพูดตรงนี้ออกมาเพราะว่า เราจะมายืนยัน เพราะถ้าอย่างนั้นแล้ว เราจะยึดพุทธ ธรรม สงฆ์แล้ว มันก็ยังมีอยู่คงที่เหมือนวัตถุ แล้วจะติดต่อกับใคร จะนิมิตอย่างไร ไม่ใช่ .. ฟันออกไปจากสามแดนโลกธาตุ ฟันออกไปจากวิภวัญจะ จับต้องสิ่งใดไม่ได้ พูดออกมาเป็นสมมุติบัญญัติไม่ได้ แต่เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะมานุโมทนากับหลวงปู่มันแล้วมาอย่างไร? นี่มันมาอย่างไร?

ความดำรงอยู่ สิ่งที่ดำรงอยู่กับสิ่งที่ดำรงอยู่สื่อสารกัน มันถึงจะรู้ได้จริงไหม ถ้าไม่มีสิ่งที่ดำรงอยู่ เราจะสื่อสารกันอย่างไร ฉะนั้นการสื่อสารอย่างนี้มันไม่เหมือนกับการสื่อสารแบบองค์การนาซ่า เวลาจะออกไปอวกาศ จะออกจากแรงดึงดูดของโลกอย่างไร จะเข้าสู่อย่างนั้น นี่พูดถึงอย่างนั้นนะ แต่ถ้ามันเป็นจิตละ เออ.. จิตที่จะอนุโมทนานี้จะมาอย่างไร?

เพราะพูดออกไปชัดเจน เขายังบอกเลยนะ

“ถ้าหลวงพ่เห็นว่ามันสมควรออกอากาศ หลวงพ่อไม่ต้องพูดก็ได้”

เขารู้ที่อยู่ เห็นไหม “ถ้าหลวงพ่เห็นว่ามันสมควรจะออกอากาศ จะกระทบกระเทือน ผมก็จะขออนุญาตเซฟในเครื่องไว้ก่อน” ยังอยากได้อยู่ไง

ฉะนั้น กรณีอย่างนี้ ถ้าเป็นหลวงตานะหลวงตาจะบอกว่า “มันไม่ใช่เรื่องของอริยสัจ” เรื่องนี้หลวงตาท่านจะบอกว่า “เราไม่ตอบ เราจะตอบเฉพาะเรื่องการปฏิบัติมาแล้วใครคิดขัดอย่างไร เราจะตอบตรงนั้น อะไรเป็นประโยชน์ อะไรไม่เป็นประโยชน์”

แต่อันนี้มันบอกว่าต้องการชัดๆ แล้วอีกอย่างหนึ่งมันเป็นเรื่องของวิภวัญของปัญญาในวงกรรมฐาน กับปัญญาในวงปริยัติ ปัญญาในวงวิทยาศาสตร์.. ที่เราพูดเพราะเหตุนี้ เราจะพูดให้เห็นว่าวิทยาศาสตร์เป็นเรื่องของวิทยาศาสตร์ที่อยู่ในโลก

ปริยัติ! ปริยัติคือการศึกษาตามข้อเท็จจริง

ปฏิบัติ! ปฏิบัติมันมีความรู้จริงนะ

ทีนี้ที่เราพูดเราจะให้เห็นว่า เรื่องของวิทยาศาสตร์ เรื่องของโลก เรื่องของทางวิชาการเป็นเรื่องหนึ่ง เรื่องของปริยัติเป็นอีกเรื่องหนึ่ง แล้วเรื่องที่ความเห็นต่างๆ เป็นเรื่องหนึ่ง เรื่องของความจริงเป็นอีกเรื่องหนึ่ง

ฉะนั้น ข้อ ๖.

ถาม : ข้อ ๖. ที่เรียกว่าพระรัตนตรัย คำว่ารัตนะแปลว่าแก้ว ในที่นี้จะเกี่ยวเนื่องอะไรกับภาวะนิมิตที่ปรากฏเห็นในการฝึกมโนมยทิหรือไม่ อย่างไรครับ

หลวงพ่ : ไม่เกี่ยวกันเลย รัตนตรัยนี้แก้วสารพัดนึก คำว่าแก้วสารพัดนึกมันก็เหมือนแก้วรัตนะ เห็นไหม คุณขุนนางแก้ว ขุนพลแก้ว ในพุทธศาสนาท่านจะพูดอย่างนั้น ขุนนางแก้วเพราะเมื่อสมัยก่อน สมัยพุทธกาลสมัยนั้นวิทยาศาสตร์ยังไม่เจริญ คำว่าแก้วสารพัดนึกคือมันนึก มันจินตนาการได้ทุกๆ อย่าง แต่ด้วยความคิดผิใจว่านิพพานเป็นเมืองแก้ว ก็เลยเอาแก้วมาตั้ง โอ้โฮ.. ปวดหัวเลยนะ

เพราะของที่สว่าง มันก็คู่กับเศร้าหมอง แก้วใสขนาดไหนมันก็คู่กับขุ่น ไม่มีหรอก! นิพพานเมืองแก้วไม่มี! มันเป็นแค่บุคลาธิษฐานบอกว่าเป็นแก้วสารพัดนึก นิพพานคือนิพพาน เมืองแก้วไม่มี! ถ้าเมืองแก้วมีนะ.. จิตเดิมแท้ที่ส่องใส จิตเดิมแท้ที่หมองไปอุปกิเลส ความส่องใส ส่องแผ้วอันนั้นเป็นแก้วไหม? แล้วส่องใสมันก็คู่กับเศร้าหมอง

ฉะนั้นมันเป็นภาษา แล้วเราเอาภาษานี้มาวิเคราะห์หิวัจย์กันผิดทางภาษา มันไม่ใช่ผิดตามข้อเท็จจริง นี่ที่ว่าพระรัตนตรัย รัตนะแปลว่าแก้ว เออ.. ก็ถูกต้อง รัตนะแปลว่าแก้ว ทีนี้คิดคุณขุนพลแก้ว ขุนคลังแก้ว เพราะในพระไตรปิฎกมี มีว่าจักรพรรดิเขาอยากจะพิสูจน์ขุนคลังแก้ว เขาก็เอาเรือออกมากลางแม่น้ำ ให้ขุนคลังกับเขาไปด้วยกันกับจักรพรรดินะ พายเรือกันไป ๒ คน ไปกลางแม่น้ำ “เอาทอง”

ขุนคลังแก้วออกไปกลางแม่น้ำ เขาก็เอามือนะ.. อยู่ในพระไตรปิฎก ไปดูใน
 สุตตันตปิฎก เราอ่านมาแล้ว ขุนคลังแก้ว ก็ด้วยบารมีของขุนคลังแก้วเอามือจุ่มลงไป
 น้ำเลย เอามือจุ่มลงไปน้ำ เพราะนั่งอยู่ในเรือ เรืออยู่กลางแม่น้ำ ๒ คน เอามือจุ่มไป
 กลางน้ำ ยกขึ้นมา อ้าว.. จะเอาอะไรล่ะ? เอาเงิน จักรพรรดิเรียกเอาได้หมดเลย

ฉะนั้น ขุนพลแก้ว ขุนนางแก้ว ต่างๆ มันจะมีอำนาจ แต่! แต่มีด้วยอำนาจชั่วคราว
 นะ มันหมดได้ พอถึงเวลานี้จักร จักรที่หมุนในจักรพรรดิ พอมันหยุดนะ จักรพรรดิต้อง
 ออกบวช ก็พ้นแล้วต้องออกบวช มันเป็นเวลาไง ฉะนั้นคำว่าแก้วๆ นี่มันสมัยนั้นไง ทีนี้
 รัตนตรัยมันเหนือนั้นนะ.. มันเหนือนั้น มันดีกว่านั้นมาก

ฉะนั้น สิ่งที่ถามว่า “รัตนตรัยแปลว่าแก้ว ในที่นี้เกี่ยวเนื่องอะไรกับภาวะนิमितที่
 ปรากฏเห็นในมโนมยิทธิ”

ในมโนมยิทธิ การฝึกที่ไปรู้ไปเห็นมันก็เป็นนิमित นิमितของคนมีหยาบ มีละเอียด
 ฉะนั้นการฝึกมโนมยิทธิเขามีครูมีอาจารย์ใหม่ๆ แล้วครูบาอาจารย์พยายามดึงไป มันก็
 จะไปเห็นได้โดยกระบวนการนั้น แต่ถ้าพูดถึงไม่มีครูบาอาจารย์คอยโน้มน่านะ ให้ต่าง
 คนต่างนั่งนะ จะเห็นบ้าง ไม่เห็นบ้าง บางคนก็เห็น บางคนก็ไม่เห็น แล้วการเห็นจะ
 แตกต่างกันไป ไม่เป็นรูปแบบอย่างนี้ รูปแบบนี้คือการจัดตั้งกระบวนการ แล้วมันก็เป็น
 อย่างนี้ไป

ฉะนั้น เวลาเป็นแก้วนี้มันเกี่ยวอะไรกับนิमित.. นิमितก็คือนิमित นิรมิตนี่อย่างหนึ่ง
 นิमितนี่อย่างหนึ่ง แล้วมโนมยิทธิที่เห็นในนิमितนั้น ถ้าเป็นกรรมฐาน ครูบาอาจารย์เรา
 ท่านจะเทียบกันที่กำลังจิต นี่ถ้าจิตที่กำลังจิตมันดีนะ คุณเวลาพิจารณาไปมันจะใสเป็น
 แก้วเลย แต่ถ้าจิตเราอ่อนลงนะมันเริ่มมัวลงๆ จนเห็นนิमितเป็นธรรมดาก็มี นี่มันแตกต่าง
 กันตรงนั้น

นี่พูดถึงกำลังของจิตหนึ่ง แล้วพูดถึงอำนาจวาสนาอีกหนึ่ง ฉะนั้นกรรมฐานเรา
 เวลาปฏิบัติแล้วมันจะไม่มีสิ่งใดบอกถึงว่าต้องทำสำเร็จรูป มันไม่มี

ฉะนั้น สิ่งที่ว่า “ที่เรียกว่าพระรัตนตรัย เรียกว่าแก้ว ในที่นี้เกี่ยวเนื่องอะไรกับ
 นิमितที่ปรากฏเห็นในการฝึกมโนมยิทธิ”

ไม่เกี่ยวเนื่องกัน คุณติอย่างสุดตันตปิฎก เวลาพระพุทธเจ้าพูดเรื่องนี้ๆ มันก็อันเดียวกับที่เขาถามมานี้ เราอ่านนะ อย่างเช่นที่แบบว่าเรื่องผ้า ๓ ผืน พระรุดงค์กรรมฐานนี้รุดงค์ ๑๓ ข้อถือผ้า ๓ ผืน ถือผ้า ๓ ผืน แล้วถ้าถือผ้ามากกว่านั้นรุดงค์ขาด

ฉะนั้นย้อนกลับไปดูในสุดตันตปิฎกนะ สมัยพุทธกาลมีพระนี่เก็บสะสมผ้า พอเก็บสะสมผ้า เขาก็จะห่อผ้า เวลาออกเดินทาง เพราะพระสมัยพุทธกาลเขาไม่จำอยู่ที่ เขาจะเคลื่อนตลอดเวลา เวลาไปอยู่ไหนมันจะมีห่อผ้านี้เทินศีรษะไป พระพุทธเจ้าให้สละทิ้งนะ พระพุทธเจ้าบอกว่า “เราไม่ใช่ผู้มักมากอย่างนั้น” พระพุทธเจ้าให้สละทิ้งๆ ผ่านๆ ใครไปได้ผ้าอะไรที่มันเหนือกับโลกที่เขาฝึกกันนะ พระพุทธเจ้าให้เสียสละๆ คำว่าเสียสละคือให้สละออกๆ

ฉะนั้นในวินัยไม่ได้บอกไว้ทั้งหมด แต่มันจะไปอยู่ในสุดตันตปิฎก สุดตันตปิฎกจะบอกถึงการดำรงชีวิตของพระไง พระอยู่ที่นั่นทำผิดอย่างนั้น ทำถูกอย่างนั้น พระพุทธเจ้าตัดสินอย่างนั้น ตัดสินอย่างนั้น ตัดสินอย่างนั้น แต่ในวินัยจะบอกเลยว่าต้นเหตุเป็นอย่างนั้น บัญญัติไว้เพื่ออย่างนี้ๆ นี้พูดถึงวินัย

ฉะนั้น กรณีรัตนาก็เหมือนกัน นี่เวลาพูดถึงว่ารัตนะเปรียบเหมือนแก้ว รัตนตรัยแก้วสารพัดนึก เราก็ก็น่าไปเล่นแก้วเลย.. ตอนนี้นั้นมันอยู่ที่การตีความ ภาษานี้เขาเรียกมคธภาษา ภาษาบาลี ภาษาตายแล้ว แต่เราแปลมาเป็นไทยไง พอเราแปลมาเป็นไทยมันก็อยู่ที่การแปล เหมือนแปลภาษาอังกฤษ ทุกคนก็แปลไปตามความเห็นของตัวเอง

ฉะนั้นอันนี้เป็นกรแปล แต่เวลาปฏิบัติไปแล้วมันไม่มีคำว่าแปล มันเป็นข้อเท็จจริงของจิต เวลาจิตเป็นสมาธิ จิตมันเห็นแก้ว มันใส ถ้าจิตดีก็เห็นแก้วนี้ใสมาก ถ้าจิตภาวนาเป็นสมาธิเห็นแก้ว ถ้าจิตไม่ดี แก้วก็ขุ่นมัว บางทีแก้วไม่มีเลย บางคนภาวนาไปแล้วไม่เห็นแก้ว

แก้วก็ส่วนแก้ว สมาธิก็ส่วนสมาธิ.. คือสมาธิสงบแล้วเห็นแก้ว คือจิตมันเห็นนิมิต เห็นรูป แต่ถ้าพูดถึงจิตสงบแล้วไม่เห็นรูปก็มีเยอะเยอะไป ฉะนั้นมันไม่จำเป็นว่าจะต้องลงแบบนี้ ถึงบอกว่าการปฏิบัติแล้วสูตรสำเร็จไม่มี อยู่ที่จริตนิสัย อยู่ที่การภาวนา

อันนี้ เรื่องอย่างนี้มันยังกว้างขวาง อยู่ที่ปฏิบัติ ที่นี้วงกรรมฐานเขาจะเอาตามข้อเท็จจริงว่าใครปฏิบัติได้หรือไม่ได้ แล้วมันจะเป็นตามนั้น ไม่ใช่เอาทฤษฎี เอาอย่างนี้มาเป็นสูตรตายตัวนะ

ฉะนั้น “คำว่ารัตนตรัยกับแก้วแตกต่างกันอย่างไร” นี้ไม่ตอบ แต่ที่พูดนี้พูดให้เห็นเหตุเห็นผล แยกแยะให้เห็นถึงเหตุผลเท่านั้น

ฉะนั้น “ผมไม่รู้ว่าคุณเองมีมิจฉาทิฏฐิคาใจอยู่กี่ส่วน ยังคาใจในหลายๆ เรื่อง เรื่องทฤษฎีและการปฏิบัติ ผมอยากได้คำตอบชัดๆ ครับ”

นี่พูดถึงทฤษฎีและการปฏิบัติ ฉะนั้นเราก็ตอบได้เท่านี้แหละ ถ้าตอบมากไปกว่านี้ เดียวมันจะยุ่งกับเราเองนะ เอวัง